

[Holstein.]

imidlertid mere end nogen anden Politiker Adkomst til at være Talsmand for Enevældens Kabinetspolitik og hemmelige Diplomati. Han er jo, om jeg saa maa sige, Danmarks Professor Wilson, ligesom Wilson var Amerikas Dr. Munch. Det første af Professor Wilsons 14 Punkter lød bl. a. saaledes:

„Diplomatiet skal altid gaa aabent lyst til Værks og i Offentlighedens Paa-syn.“

At den højtærede Udenrigsminister ogsaa følger dette Grundprincip, naar det passer i hans politiske Kram, det fremgaar med al fornøden Tydelighed af hans Holdning som Formand i den sidste store Militærkommission, da det var i hans Interesse at rejse Anklage mod J. C. Christensen i Anledning af den saakaldte Lütken-Affære, som Ministeren — han var jo den Gang Forsvarsminister — var kommet under Vejr med. Da foranledigede han ikke alene, at Udvalget, Kommissionen — den bestod af 18 Rigsdagsmænd — fik Kendskab til alle Lütkens strengt fortrolige Samtaler med de tyske Militærmyndigheder og hans fortrolige Beretninger til Forsvarsministeren desangaaende, men han foranledigede ogsaa samtlige fortrolige Lütken-Aktstykker offentliggjort, alt sammen, for at Kommissionens Medlemmer og Rigsdagen og Offentligheden kunde danne sig en begrundet Mening om Grundlaget for Hr. J. C. Christensens Militær- og Neutralitetspolitik, et Grundlag, som den højtærede Minister mente talte til Ugunst for J. C. Christensens politiske Handlemaade. Men ikke nok med det. Ministeren foranledigede yderligere — eller billigede i hvert Fald —, at der blev tilstillet denne 18 Mands Kommission en Kæmpestabel af fortrolige politiske Gesandtskabsberetninger, bl. a. Gesandtskabsberetninger fra Berlin om Gesandtskabets fortrolige Samtaler med Udenrigsminister von Jagow og hans Embedsmænd forinden, ved og senere efter Krigens Udbrud. Disse Beretninger kunde de enkelte Kommissionsmedlemmer frit gennemgaa under Iagttagelse af passende Diskretion, selvfølgelig. Dette skete nøjagtig 5 Aar efter Krigens Begyndelse. Med hvilken moralsk Ret nægter da den højtærede Udenrigsminister Folketingets Militærudvalgs Medlemmer at blive bekendt med en 5—6 Aar gammel Beretning, skrevet af en dansk Gesandt i Moskva, som nu er Gesandt et helt andet Sted, om en Samtale med en russisk Udenrigsminister, som slet ikke længere er Minister? Med hvilken moralsk Ret nægter

den højtærede Udenrigsminister, set paa hele denne Baggrund, overhovedet Folketingets Militærudvalg at blive bekendt med Gesandtskabsberetninger, som kaster et skarpere og usædvanligere Lys over den udenrigspolitiske Baggrund for Regeringen i Fortid og Nutid lige enestaaende Afrustningsforslag? Med hvilken Ret gør han det, naar han oven i Købet kræver Forslaget forkastet eller vedtaget baade af Rigsdagen og af Folketingsvælgerne. Jeg har allerede vist, med hvor lidt retlig og moralsk Adkomst dette Krav fremføres af den højtærede Udenrigsminister, og spørger derfor blot her, om det er den højtærede Udenrigsministers Mening, at dette Ting aldrig, end ikke i et fortroligt Møde, skal kunne rejse en udenrigspolitisk Debat paa Grundlag af diplomatiske Oplysninger, givne eller forlangte af det udenrigspolitiske Nævn, og at saadanne Oplysninger ubetinget ikke kan eller maa gives til noget andet Rigsdagsudvalg. Det vil altsaa sige, at det danske Folketing er afskaaret fra at kontrolere Regeringens Udenrigspolitik paa andet Grundlag end de Oplysninger, som er offentligt tilgængelige, eller som tilgaa Medlemmerne ad privat Vej. Det er Demokrati, det vaskeægte, brede Demokrati, naar det er ved Magten. Maa Folketingets Militærudvalg heller ikke i Modsætning til Militærkommissionen af 1919 blive bekendt med Krigsministeriets fortrolige Oplysninger om fremmede Landes Rustninger og Militærpolitik? Er det med andre Ord kun, naar det passer Ministeren, at Tingets parlamentariske Kontrolbeføjelse paa det udenrigske Omraade respekteres, men ikke, naar det ikke passer ham? Er Forholdet det, at Beføjelsen mindst af alt respekteres, naar Ministeren tvinger Rigsdagen og Vælgerbefolkningen til at tage ekstraordinære Beslutninger i en ekstraordinær Sag paa saa tvivlsomt og usikkert et Grundlag, at Ministeren ikke godt taaler Kontrollens Dagslys? Er dette det Demokrati, som Lincoln og Wilson kaldte Regering af, ved og for Folket? Er det dette Demokrati, som sagdes ikke mere at skulle forsvinde fra denne Jord? Et magtkært og vilkaarligt politisk Fagforeningsdespoti, som ustraffet kan paatvinge sig Befolkningen, virkende og agiterende i brudte Løfters, falske Paaskuds, halve Sandheders og tve-tydige Talemaaders forvirrende Tilsløringer og Tusmørke, hyttende, skærmende og begunstigende sine egne, forfølgende alle andre med alle til Raadighed staaende, redelige eller uredelige Midler! Er dette det brede, ægte Demokrati, det, som ikke er korrump-